

הבדילו בין מים למים. עשו פך. זהו שכתוב (ש) ויעש אלהים את הרקיע. קרא לארץ. אמר לה: הוציאי דשאים ועשבים ויבולים ועצי השדה. מיד מה כתוב בה? (ש) ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע.

קרא כמו כן לשמים. אמר להם: יהיו בכם אורות ומאורות להאיר על הארץ, זהו שכתוב (ש) יהי מארת ברקיע השמים. קרא כמו כן למים. אמר להם: אתם תוציאו רמש של דגים ועופות וכדומה להם. זהו שכתוב (ש) ישרצו המים שרץ נפש חיה. ועל ידי שלשת אלה נעשה כל מעשה בראשית, כל אחד ואחד למינו. בשבא היום הששי, כלם היו מזמנים לברא כמו שאר הימים. אמר להם הקדוש ברוך הוא: שום אחד מכם לא יכול לעשות הבריה הזו לכדה כמו שאר כל הבריות שהיו עד כאן, אלא כלכם תתחברו יחד, ואני עמכם, ונעשה אדם, שהרי אתם לא תוכלו לעשותו לבדכם, אבל הגוף יהיה של שלשתכם, והנשמה שלי.

ולפיכך קרא להם הקדוש ברוך הוא ואמר להם נעשה אדם, אני ואתם. אני את הנשמה, ואתם את הגוף. וכך הוא, שהגוף הוא משלשתם, שהיו אמנים במעשה בראשית. ואת הנשמה נתן הקדוש ברוך הוא, שהשתתף עמכם בה.

בצלמנו כדמותנו, כלומר שראוי לנו, באותו הגוף שגלקח מכם, לדעת ולהדמות לכם כמו אותו שגלקח ממני, שהוא הנשמה, שיפרד ממעשי העולם, ותהיה תשוקתו ורצונו לעליונים הקדושים.

ועוד בצלמנו כדמותנו, שהגוף שגלקח מכם לא יהיה בקיום

למיא, עבדו פך, הדא הוא דכתיב, ויעש אלהים את הרקיע. קרא לארעא, אמר לה אפיקי דשאים ועשבים ויבולין ואילני חקלא, מיד מה כתיב בה. ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע.

קרא כמו כן לשמים, אמר לון, יהא בכון נהורין ובוצינין לאנהרא על ארעא, הדא הוא דכתיב, יהי מארת ברקיע השמים. קרא כמו כן למיא, אמר לון, אתון אפיקו ריחשא דנונין ועופין, וכדדמי לון, הדא הוא דכתיב, ישרצו המים שרץ נפש חיה. ועל ידיהון דתלתא אלין, אתעביד כל עובדא דבראשית, כל חד וחד לזיניה.

בר אתא יומא שתיתאה, פלהו הוו זמינין למברי פשאר יומין. אמר לון קודשא בריך הוא, לא שום חד מנכון, יכיל למעבד בריה דא בלחודוי, פשאר כל בריין דהוו עד כאן, אלא פולכון תתחברון פחדא ואנא עמכון, ונעביד אינשא. דהא אתון לא תיכלון למעבדיה בלחודיכון, אבל גופא יהא דילכון תלתיכון, ונשמתא דילי.

ולפיכך קרא לון קודשא בריך הוא, ואמר לון נעשה אדם, אנא ואתון. אנא נשמתא, ואתון גופא. וכך הוא, דגופא הוא מתלתהון, דהוו אומנין בעובדא דבראשית, ונשמתא יתבה קודשא בריך הוא, דאשתתף עמהון בה. בצלמנו כדמותנו, כלומר דאתחזי לנא, בההוא גופא דאתנסב מנכון, למנדע ולאדמאה לכון, ובההוא דאתנסיב מני, דהוא נשמתא, דיתפרש מעובדוי דעלמא, ויהא תאובתיה ורעותיה לעילאין קדישין.

ועוד בצלמנו כדמותנו, דגופא דאתנסיב